

XXVI Premi literari “Vila del Pla”

Obres guardonades

Abril de 2023

Ajuntament del Pla de Santa Maria

Jurat

Araceli Canela Simó, professora d'anglès
d'ensenyament secundari

Marta Ferré Amorós, professora de llengua i literatura
d'ensenyament secundari

Rita Montcusí Rovira, mestra i pedagoga

XXVI Premi literari “Vila del Pla”

Premi categoria A

Nens i nenes de 3r i 4t de Primària

L’hotel de bruixes i bruixots

Martí Hernández Fugardo

XXVI Concurs literari Vila del Pla

Categoria A Nens i nenes de 3r i 4t de Primària

Títol: L'hotel de bruixes i bruixots

Pseudònim: Nike

Hi havia una vegada una casa encantada on vivia una bruixa que es deia Martina Tot el món creia que era dolenta però en realitat era bona. Ningú se li apropa perquè pensaven que era molt dolenta i sempre estava sola a la seva casa encantada al mig del bosc. Quan baixava al poble a comprar, tothom s'amagava d'ella perquè li tenien molta por. Era molt més alta que les altres bruixes i sempre anava acompanyada amb el seu gat negre.

Un dia, al matí va sonar el timbre casa seva i va veure que tenia una visita. Es va posar molt contenta. A l'obrir la porta va trobar al carter que li portava una invitació a un hotel especial de bruixes i bruixots. Va decidir acceptar la invitació i anar a l'hotel. Era molt gran, molt xulo, amb moltes piscines i uns menjars molt bons. La bruixa estava molt contenta amb aquella invitació i va fer molts amics nous. Els bruixots i les bruixes que estaven de vacances en aquell hotel eren molt amables amb ella, potser massa. Allà ningú li tenia por.

Mentre esmorzava, va estar pensant. Li semblava molt estranya aquella invitació i va decidir investigar perquè l'havien convidat. Va preguntar a tot l'hotel però no va descobrir cap pista. Va decidir parlar amb els que treballaven allà i li van dir que l'havia convidat el bruixot Capdesuro. Ella no sabia qui era, fins i tot va buscar en Google a veure si el trobava, però no va trobar cap informació sobre ell. Ara tenia dues opcions:

buscar a aquest bruixot i preguntar-li o buscar informació sobre ell a la gran biblioteca que tenia l'hotel a veure si trobava algun llibre que parlés d'aquell

bruixot.

Va anar a la biblioteca però no va trobar res. Aquell bruixot era tot un misteri. Un dia, quan ja s'havia donat per vençuda, estava relaxant-se a la piscina quan va sentir que una bruixa cridava el nom de Capdesuro des de l'aigua. No s'ho podia creure! Estava allà mateix! Es va apropar i li va preguntar:

- Bon dia, soc la bruixa Martina. Vaig rebre una invitació per venir aquí uns dies de vacances i he descobert que la vas enviar tu. Per què m'has convidat?
- Hola Martina, tothom pensava que eres dolenta però jo estava convençut de que no. Volia demostrar-li a tots els bruixots i les bruixes que eres bona.
- Oh! Moltes gràcies, he fet molts amics nous i m'ho he passat molt bé! I així va ser com la bruixa Martina mai més va estar sola. A partir de llavors la convidaven a totes les festes de bruixes i bruixots.

XXVI Premi literari “Vila del Pla”

Accèssit categoria B

Nens i nenes de 5è i 6è de Primària

Una Festa Major per recordar

Marina Griñó Anglès

XXVI Concurs literari Vila del Pla

Categoria B Nens i nenes de 5è i 6è de Primària (6è)

Títol: Una festa major per recordar

Pseudònim: Fafutxa

Aquell matí de dissabte, l'Àlícia es va aixecar feliç com un gínjol. Cap de setmana, aixecar-se tard, passar el dia sense preocupacions... Es respirava festa major! Va vestir-se d'una revolada, amb el banyador a sota, i va baixar les escales a corre-cuita amb les sandàlies mig posades. Va preparar-se un bol de cereals a tota velocitat i se'ls va empassar en un obrir i tancar d'ulls. Tot en un temps rècord! Va acomiadar-se dels seus pares i va sortir de casa en direcció a la plaça de l'ajuntament on aquell mati es celebraria la festa de l'espuma, una de les seves activitats preferides de la festa major. Va treure's el vestit acolorit, deixant al descobert el banyador violeta amb rodones, va ficar-se les ulleres i va dirigir-se cap al lloc on, cada festa major, es formava aquella massa d'espuma amb un aroma a sabó. No va tardar a esborrar el somriure, però. L'alegre panorama de cada any s'havia transformat en res. No hi havia rastre d'espuma al terra de la plaça, ni nens jugant-hi, ni els pares xerrant amb altres pares, evitant l'espuma... Era tot buit. Ni tan sols hi havia cap persona rera la màquina. Amb una expressió força més entristida que amb la que havia vingut, va abandonar la plaça de l'ajuntament. Mentre caminava pels carrers arrastrant els passos, va aixecar la vista i va veure una cosa no gaire alegre: nens, joves i adults de totes les edats. Gairebé mig poble. Allà, asseguts als bancs, i tots amb una cosa en comú: estaven tots al davant d'alguna pantalla: consoles tauletes.... això sí, i predominaven els mòbils. Mentre recorria el carrer, no va poder evitar sentir-se desolada. Sense la festa major, ella no era res. A diferència de la resta de l'any, es transformava en una persona més

alegre i entusiasmada del normal. La feia sentir viva, això de recordar les seves tradicions planenques. Cada estiu, li agradava fer totes i cadascuna de les activitats del programa. No es sentia bé, si faltava a la cercavila o no anava als sopars... Era com el seu oxigen. Havia de fer alguna cosa, doncs no podia ser, això! De cop i volta, li va passar pel cap una idea que, segurament, no era gaire senzilla d'executar i força esbojarrada, però no hi perdia res. A l'instant, ja sabia a qui trucar perquè l'acompanyés a dur a terme la missió 'dels enganxats'. Ja a la tarda, va agafar el telèfon fix de casa i va marcar el número de la seva amiga tant com els dits amb les ungles mig despintades li van permetre. 'Hola!' -va respondre la Juliana al cap d'uns tres segons d'espera. La Juliana era la seva amiga més propera, encara que no de distància, ja que ella no vivia al Pla, sinó als camps de fora. La Juliana era el que et venia al cap quan et diuen 'noia de camp'. Els seus pares eren pagesos els dos, i ella mai no es queixava quan es tractava d'ajudar-los, a més de llaurar i collir olives, a munyir vaques, veure si les gallines posaven els ous.... fet i fet, la família tenia una munió de camps de cultiu i un gran nombre de bestiar. Això sí, viure fora del Pla no l'impedia acompanyar a la seva amiga als actes de festa major, ja que l'Alícia no destacava per tenir amics de sobres. 'No et creuras el que està passant' -va exclamar l'Alícia a través de l'aparell. 'Doncs potser sí que m'ho crec... No m'extranyaria que sigui una de les teves exageradíssimes anécdotes'-va dir la Juliana, allargant molt la i a exageradíssimes. 'Shhhhhh!. Ara no toca, això!' -va respondre l'Alícia, encara sabent que la seva amiga tenia raó. Després d'esclatar a riure les dues una estona, va començar a explicar-li la història. Quan va acabar l'anècdota d'aquell dia amb un sospir, va començar a explicar-li l'operació 'dels enganxats', ara amb el mateix nivell d'entusiasme que quan s'havia aixecat a les nou d'aquell matí. 'No se'n parli més!' -va exclamar la Juliana, provocant-li a la seva

amiga un bot a l'altra banda del teléfon. 'A casa teva d'aquí a mitja hora. Fins ara!'- va acomiadar-se, sense esperar resposta i fent que la seva amiga es quedés amb un pam de nas. Ja estava acostumada, però, l'Alícia, a aquella mena de situacions. Igualment, estava molt contenta perquè la Juliana hagués acceptat. Encara que li hauria estranyat, que no ho hagués fet. Ella sempre havia sigut molt defensora que la vida és molt més que mòbils i tot això. Exactament mitja hora després de la seva conversa telefònica, la Juliana ja era a l'entrada de casa seva.

- Hola!- va saludar la noia.
- Hola..- l'Alícia no va poder evitar mostrar el poc entusiasme i el seu cansanci.- Passa- li -va dir, assenyalant la porta de fusta amb el vidres de colorins.
- Com? No no no, maca. Tu i jo tenim una missió per complir!- va respondre ella.

Abans que l'Alícia pogués dir res, la Juliana ja l'estirava del braç, rumb cap a la plaça de l'ajuntament. A l'acabar el seu trajecte, merescut d'algunes mirades per sobre de l'espatlla, o, més ben dit, per sobre dels aparells, ja eren a la Plaça de l'Ajuntament. Van asseure's en un dels bancs que no estaven ocupats i van començar a repassar el pla per salvar aquell poble de caure en, com l'havia anomenat la Juliana 'l'abisme de l'avorriment.' Potser era una mica arriscat, aquell pla... però que dic, arriscadíssim! L'Alícia tremolava de cap a peus, encara que la idea principal l'hagués tingut ella, i no es podria creure que la Juliana es mantingués amb el braços creuats i un somriure satisfet. La primera no parava de fer preguntes del tipus: 'Vols dir que ho hauríem de fer, això?' o 'Estàs tocada de l'ala, Juliana!' quan perdia més els nervis. I, en canvi, la seva amiga seia allà, indiferent.

- Et quedaràs dubtant o entrarem en acció d'una vegada?- va preguntar irònicament la Juliana, interrompent els seus pensaments.

Tot d'una, en sentir que l'agafava de la mà, va emetre un sospir. Mira que haver demanat ajuda a la Juliana... Aproximadament uns tres quarts d'hora després, ja eren a la fàbrica, esbufegant pel cansament, almenys l'Àlícia. No es creia, el que acabaven de fer! Havien passat per totes les centraletes elèctriques del poble, desconnectant-les per aturar el funcionament dels aparells. Només pensant en el que acabaven de fer, a l'Àlícia ja se li accelerava el pols i li costava respirar. Però havien de seguir amb el pla, ara amb la part que la seva amiga havia dit de fer per acabar d'adobar el pla. Davant la mirada estupefacta de la noia, la Juliana va treure's una clau de la butxaca i va obrir una sala enorme. Abans que l'Àlícia pogués preguntar d'on havia tret la clau, la Juliana va engegar el llum de l'habitació i va somriure. La seva amiga va fer uns ulls com unes taronges en veure-ho. Acabaven d'entrar a la sala on es desaven els gegants. L'Àlícia es mantenia tal qual: no podia gesticular cap paraula. També hi eren els capgrossos.

- I com vols que ho traiem, això, d'aquí!?- va exclamar l'Àlícia, observant-la.
- Qui ha dit que ho haurem de treure?- va respondre ella sota la mirada confosa de la seva amiga.

Tot seguit, li va explicar el que farien. Mentre ella tornava a activar les poques centraletes del poble i avisava a la gent a crits, l'Àlícia es quedaria allà, decorant la sala.

- És com una cercavila, sense anar per cap vila, bé-. Va aclarir la Juliana.

Només dir això, a l'Àlícia se li va il·luminar la mirada igual que al matí. Les cercaviles eren la cirereta del pastís de la festa major! Encara que aquesta fos improvisada. Al cap de mitja hora, el Pla començava a tenir forma. Molta gent estava allà, observant

com ballaven els gegants, controlats per alguns voluntaris. A més amés, els capgrossos ballaven i tothom semblava content. Inconscientment, l'Àlícia va esbossar un somriure. Ho havien fet. Havien aconseguit mantenir l'època més feliç de l'any.

XXVI Premi literari “Vila del Pla”

Premi categoria B

Nens i nenes de 5è i 6è de Primària

El viatge

Anna Venteo Cunillera

XXVI Concurs literari Vila del Pla

Categoria B Nens i nenes de 5è i 6è de Primària (5è)

Títol: El viatge

Pseudònim: Caramel de menta

Aquell estiu, vam anar a França. Potser, si tu ja has viatjat, no t'emociones gaire, amb la idea de marxar de casa, però per a mi, va ser el primer viatge de la meua vida. Bàsicament perquè anar a casa l'àvia és molt avorrit i passar dues setmanes amb ella es aguantar el seu gat, en Cuqui. Els pares sempre em diuen que anar a ca l'àvia es com viatjar, però això no s'ho creuen ni ells, perquè quan l'àvia els pregunta si es volen quedar a sopar, marxen corrent com esperitats amb l'excusa de cuidar la Sara, la meua germana petita.

Doncs bé. Jo portava tot el curs demanant viatjar, però semblava que ells no sentien res. No sabia què fer fins que vam comprar ELS CEREALS. Ho poso en majúscula perquè si no fos per ells (els cereals), no hauria arribat a França ni de broma. De fet, he de donar les gràcies a la Dolça, la meua germana mitjana. Vam anar al supermercat (obligades, és clar), i la Dolça va veure una capsa de cereals d'unicorns roses i liles. Com és evident, la Dolça va "persuadir" el pare i el pobre home va acabar tan marejat que va comprar els cereals per a que callés. Vam arribar a casa i la meua germana va agafar la capsa. Mentre pujàvem les escales en direcció a la cuina, vaig mirar el revers de la caixa. I vaig veure el que en un futur esdevindria el nostre viatge. Hi sortien una repte que deia:

Et regalem un viatge a França!! Ets capaç d'ordenar aquestes dones segons el seu any de naixement?: Marie Curie, Cleopatra, Malala Yousafzai i Amelia Earhart.

Justament, aquell dia havíem fet una activitat relacionada amb aquestes i altres dones més a l'escola. I jo en recordava les seves dates de naixement! Primer va néixer la Cleopatra, l'any 69 aC; després la Maria Curie, el 1867. Tot seguit, Amelia Earhart el 1897 i per acabar, la Malala Yousafzai, el 1997. Vaig córrer a l'ordinador a enviar les respostes a aquella gent de la capsa de cereals. Van passar uns quants dies i jo estava molt desanimada. Però un dissabte la mare va rebre un correu que deia que havíem guanyat! Lògicament, la Dolça es

va atribuir tot el mèrit a ella mateixa (tot i que la que havia pensat les respostes i ho havia enviat era JO) i la mare i el pare estaven molt emocionats. Per un moment, vaig veure la utilitat de l'escola. La Sara, que tenia dos mesos, es va posar a plorar pel xivarri que feien els nostres crits d'eufòria.

Vam esperar pacientment el dia en que havíem de marxar. Els pares ens van dir que ens havíem de comprar una maleta que les tres compartíem. Com que estava megafeliç, no em vaig queixar i vaig acceptar amb molt de gust. Qualsevol cosa per anar a França!!

A l'aeroport, jo anava fent bots d'alegria i somreia com una boja. Vam arribar a l'hotel amb cotxe i jo no deixava de pensar en aquelles fotos on les noies surten amb boina i una camisa de ratlles vermelles conduint una *vespa*. Com és natural, jo NO podia conduir una moto, perquè NO tenia el carnet i perquè NO volia morir. Tot i això, vaig convèncer els pares que em deixessin comprar una brusa on, amb lletres vermelles, hi sortia "J'AIME LA FRANCE".

La boina no me la vaig comprar perquè feia una calor horrorosa. Després de passar un atrafegat matí entre botigues, vam anar a dinar a un restaurant francès i jo em vaig demanar un plat de *ratatouille*, que porta albergínia, carbassó, farigola i salsa de tomàquet. Per postres, vaig tastar uns *macarons au chocolat* que eren deliciosos. A la tarda, vam tornar a l'hotel. Ens vam posar els banyadors i vam baixar una estona a la piscina abans de sopar.

Al matí següent, em vaig vestir tan ràpid com vaig poder. Tots plegats vam esmorzar i vam agafar un taxi que ens portaria al centre de París. Després de dues hores dins del taxi perquè hi havia molts embussos, ja començava a estar farta, i vaig treure el mòbil. Però els pares, que són la generació de tipus *NO ALS MÒBILS*, es van posar histèrics i van esbrincar-me dient que els mòbils t'abdueixen i no permeten gaudir de la vida com cal. I ells que sabien! Per tant, vaig fer veure que no hi sentia. Però la mare, ràpida com un llamp, me'l va prendre. Em vaig avorrir molt fins que vam arribar davant de la torre Eiffel. Era immensa! Vam pujar escales i quan ens vam cansar (molt ràpid, per cert), vam agafar un ascensor. Arribant a dalt de tot, em vaig marejar. Però les vistes eren espectaculars! La Dolça es devia pensar que era una princesa o alguna cosa semblant i va caminar com si fos una supermodel. I quan va veure una porta de ferro amb un pany va agafar un clip i va

intentar obrir-la. Jo, com a germana gran que sóc, vaig córrer al seu costat i li vaig dir que no, que no es podia obrir aquella porta. Però creieu que la Dolça em va escoltar? I ara! Seguia fent la seva i al final, el clip es va trencar. I la nena va agafar una enrabiada brutal! Va agafar el tros de clip que li quedava i el va tirar daltabaix de la torre. I va fúmer una puntada de peu a la porta. Se suposa que les portes tancades NO es poden obrir amb un cop de peu, oi? O la meva germana tenia superpoders o la gent que havia tancat la porta no sabien fer anar una clau ja que la porta es va obrir. La Dolça, com a germana petita i curiosa, va entrar i jo la vaig seguir per protegir-la (no us penseu que volia tafanejar, eh?). El terra tenia moqueta de color crema amb dibuixos vermells i hi havia una escultura d'un senyor (que jo vaig suposar que era Gustave Eiffel) assegut en una cadira. Tot era preciós, de fusta molt treballada on els detalls destacaven. La meva germana va exclamar: aquesta sala es dirà "apartament de la Dolça" però quan vaig dir-li que havíem de marxar ella es va posar a córrer. Vaig intentar engrapar-la pel braç però va caure contra una paret, amb tanta mala sort que la paret va caure també. Jo em pensava que veuríem l'exterior, però l'única cosa que vaig veure va ser fosc. Vaig furgar-me les butxaques en busca de la llanterna del mòbil. Però vaig recordar que la mare me'l havia pres! Vaig aixecar-me i en la obscuritat vaig aixecar a la Dolça. Vam caminar enmig del que semblava el no-res, fins que vaig ensopegar amb no-sé-què i vaig menjar-me el terra i mentre em queien les ulleres. Em vaig tornar a incorporar i vaig engegar el rellotge. Amb la poca llum que desprenia l'esfera del rellotge, vaig aconseguir trobar un interruptor i el vaig tocar. Una llum groguenca es va encendre al mateix temps en que els pares ens cridaven. Vaig manar a la Dolça que sortís i que digués que ara veníem. La nena va marxar i jo vaig examinar el terra en busca de les ulleres. Les vaig trobar i al seu costat vaig veure una cosa que semblava or. Em vaig acotxar per mirar més bé i vaig veure que n'hi havia molts més. Lingots d'or! A partir d'aquell moment seríem rics! Però una petita part de mi sabia que quedar-me els lingots no estava bé. Que el que jo havia de fer era donar-los al banc o on fos. Vaig buscar els pares, però no els trobava enlloc. I ara que hi penso, la Dolça tampoc havia tornat. Vaig sortir fora de la cambra i de la sala de les escultures i vaig fer una ullada. Però no hi eren! Es devien pensar que jo ja havia baixat i que ja havia marxat. Però no! Em vaig espantar molt! No

sabia què havia de fer! Per tant vaig girar-me de cara a l'exterior i vaig cridar: *Papa, mama, TORNEU!!* Però jo no tinc la veu d'una cantant d'òpera i... sorpresa, no em van sentir.

Em vaig deprimir molt. Però vaig recordar els lingots i em vaig aixecar i vaig provar d'agafar-ne un per a emportar-me'l. Bufa, pesava un munt! I jo havia de trobar la meva família. Vaig pitjar el botó de l'ascensor i quan va fer *ding*, vaig entrar a dins. Quan vaig ser a baix, vaig buscar un guàrdia de seguretat que em pogués ajudar, i per sort, el guàrdia va venir amb mi. Vam pujar altre cop i el vaig conduir fins a la cambra. Ostres! Va fer una cara...! Em va demanar com ho havia descobert i jo li vaig explicar tot el que havia passat. Va preguntar-me on eren els meus pares i jo li vaig dir que es pensaven que jo ja havia marxat de la torre. Va trucar els seus companys i entre tots, van treure els lingots per entregar-los a la *gendarmerie* (la policia francesa). Després, els vaig donar les gràcies i vaig apropar-me a una cabina telefònica per trucar als meus pares. Ells també estaven molt espantats i van venir a buscar-me de seguida. Durant tot el trajecte cap a l'hotel, no vam dir res. Jo els vaig dir que m'havia distret i que no els havia sentit, ja que no s'haurien pas cregut que la seva filla havia descobert uns lingots d'or amagats a les entranyes de la torre Eiffel.

Les vacances es van acabar massa aviat per al meu gust, però jo em sentia molt satisfeta. Vam arribar a casa i em vaig estarrufar al sofà i em vaig posar un pel·lícula. Però llavors vaig recordar que tenia deures d'estiu i no eren precisament fàcils. Em vaig alçar i em vaig posar a treballar de valent. El millor de tot és que una part dels deures em demanava una redacció sobre un viatge o una excursió. Vaig somriure i quan vaig tenir feta la redacció (que més aviat semblava un conte), la vaig guardar.

Uns dies més tard, a l'*app* del meu poble es convocava un concurs literari.

Quina oportunitat, oi?